

Arrest

nr. 278 525 van 10 oktober 2022
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MERCKX
Neptunusstraat 54
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terughrijving van 4 oktober 2022 (bijlage 11).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DUCHEZ, die loco advocaat C. MERCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 september 2022 werd verzoeker staande gehouden aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal. Diezelfde dag nam verweerder een beslissing tot terughrijving. Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing in bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 278 230 van 3 oktober 2022 heeft de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen van de voormelde beslissing van 19 september 2022.

Op 4 oktober 2022 nam verweerder wederom een beslissing tot terugnrijving.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op 04.10.2022 om uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel-Nationaal, luchthaven Zaventem, werd door ondergetekende,

de heer :

naam O. L. voornaam G.

geboren op [...]1996 te P. C. geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Colombia wonende te [...]

houder van het document gewoon paspoort nummer [...]

afgegeven te G.H. op : [...]2020

afkomstig uit Cancun met TB 111 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(A) [...]

(B) [...]

(C) [...]

(D) [...]

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is op 19.09.2022 toegekomen en verklaarde dat hij wou doorreizen naar Brive-la Gaillarde, een stad bijna in het zuiden van Frankrijk. Hij heeft geen toeristisch programma en kan ook geen verder uitleg geven wat hij ginds precies wil zien of bezoeken. Hij heeft slechts een hotelreservatie voor één nacht. Hij verklaart daar ter plaatse desnoods de kamer langer te boeken. Hij zou ook in Brive pas kijken wat hij precies kan ondernemen.

Betrokkene stelt duidelijk dat hij enkel naar het zuiden van Frankrijk wil. Hij geeft mee dat hij niet de intentie heeft om naar Spanje door te reizen. Hij geeft toe dat hij in het voorjaar in Spanje internationale bescherming heeft aangevraagd maar dat ondertussen er geen bedreigingen meer zijn jegens hem en zijn familie in Colombia. Betrokkene is werkzaam als hulpverpleger in Huila (Colombia) en hij heeft een terugkeerticket om uiteindelijk terug te vliegen naar Bogota. Derhalve is er duidelijk geen sprake van een schending van art 3 of art 8 van het EVRM.

Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: geen toeristische documentatie of programma, geen hotelreservatie voor de duur van zijn verblijf

(F) [...]

X(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene wou dooreizen naar Frankrijk voor een verblijf van 10 dagen. Volgens de daar geldende richtbedragen moet hij zo in het bezit zijn van 120 Euro per dag of in totaal van 1200 Euro. Hij heeft slechts 650 Euro op zich en daarnaast een visakredietkaart met volgens zijn verklaring 350 Euro op. Hij geeft mee dat er op zijn visadebetkaart geen geld beschikbaar is. Derhalve heeft hij 200 Euro te weinig voor het geplande verblijf. Hij heeft geen tenlasteneming.

(H) [...]

(I) [...]"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

2.2.2. In casu voert verzoeker aan dat hij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het prima facie karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase

van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in het vierde middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Verzoeker diende een verzoek om internationale bescherming in te Spanje op 25.04.2022. Verzoeker diende dit verzoek in omdat hij ernstig vreest voor zijn leven in Colombia (stuk 5).

Verzoeker deed zijn legerdienst in Colombia en vanaf 2015 ging hij aan de slag als verpleger in het ziekenhuis “Hernando Moncaleano Perdomo y la Clinica Medilaser”.

Wanneer verzoeker aan het werk was begon hij steeds meer telefoontjes te ontvangen van onbekende nummers die hem persoonlijk met naam en toenaam aanspraken en bedreigingen naar hem toe uitten dat hij de stad diende te verlaten of er anders geweld zou gebruikt worden tegen hemzelf en zijn familie.

In januari 2022 wanneer hij terug kwam van een nachtdienst werd hij tegengehouden door individuen die helemaal in het zwart gekleed waren, zich bevonden op zwarte moto's zonder kentekenplaat en wapens droegen. Zij bedreigden hem opnieuw en zeiden dat ze de FARC waren (de Algeciras Huila) hem niet meer wilden zien omdat hij niet de beste zorgen zou hebben verleend aan een commandant van hun wiens gezondheid erg kwetsbaar was. Hij moest verdwijnen of hij zou hiervan de gevolgen betaald krijgen. Om zijn familie en zijn eigen leven te beschermen nam hij de beslissing om het land te verlaten (stuk 6).

Het terugdrijven van verzoeker zal een schending uitmaken van artikel 3 EVRM.

Het kan dan wel zijn dat verzoeker wordt teruggedreven naar Cancun en niet naar Colombia, dan nog brengt dit verzoeker in een situatie die menselijk onwaardig is. Verzoeker kan dan niet meteen terug naar de Schengenzone en heeft ook niets te zoeken in Cancun. Hij valt zo tussen schip en wal en dreigt doelloos te moeten ronddolen. Dit terwijl hij gerechtigd is op verblijf in Spanje.

Er wordt niet betwist dat verzoeker in Spanje een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat hangende is. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker melding heeft gemaakt daarvan tijdens zijn gehoor bij de grenspolitie en daarvan tevens stavingstukken voorlegde. Nergens in de bestreden beslissing wordt gewag gemaakt van deze elementen en blijkt ook geen nader onderzoek naar een verwijdering naar verzoekers land van herkomst en of hij er reëel risico loopt te worden onderworpen te worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De bestreden beslissing stelt enkel:

“ Betrokkene stelt duidelijk dat hij enkel naar het zuiden van Frankrijk wil. Hij geeft mee dat hij niet de intentie heeft om naar Spanje door te reizen. Hij geeft toe dat hij in het voorjaar in Spanje internationale bescherming heeft aangevraagd maar dat er ondertussen geen bedreigingen meer zijn jegens hem en zijn familie in Colombia. Betrokkene is werkzaam als hulpverpleger in Huila (Colombia) en hij heeft een terugkeerticket om uiteindelijk terug te vliegen naar Bogota. Derhalve is er duidelijk geen sprake van een schending van artikel 3 of artikel 8 EVRM.”

De raad oordeelde reeds “dat er geen abstractie gemaakt kan worden van de aanwezige elementen en objectieve indicaties in het dossier waaruit blijkt dat verzoeker bescherming zocht in Spanje en waarin wordt volhard in het verzoekschrift. Nergens uit de stukken blijkt dat verzoeker afstand zou hebben gedaan van dit verzoek om internationale bescherming noch dat er een negatieve beslissing werd getroffen door de bevoegde Spaanse asielinstanties.

Verzoeker stelt duidelijk dat hij nooit de intentie heeft gehad om een afstand te doen van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker volhardt daarin opnieuw in het verzoekschrift. Tot op heden heeft hij daarvan ook geen afstand gedaan. Verzoeker heeft integendeel bij de grenspolitie meteen duidelijk gemaakt dat er een verzoek om internationale bescherming hangende was.

Het is niet omdat er eventueel een terugkeerticket voorhanden is, dat verzoeker daar daadwerkelijk gebruik van zou hebben gemaakt. Verzoeker was hulpverpleger in Colombia en heeft in Spanje de homologatie van zijn diploma aangevraagd om aldaar aan de slag te kunnen gaan samen met zijn partner.

Bovendien werd het verzoek om internationale bescherming ingediend in Spanje, niet in België, het is dan ook niet aan de Belgische Staat om te beoordelen of verzoeker zijn asielaanvraag al dan niet wordt verworpen omdat hij eventueel een terugkeerticket op zak zou hebben na het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming. Dat is voor de Spaanse autoriteiten om te beoordelen, niet voor de Belgische overheid.

De bestreden beslissing betreft aldus ook een schending van artikel 3 EVRM."

Verzoeker benadrukt dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Spanje op 25 april 2022 en voegt hiervan het bewijs bij het verzoekschrift. Hij licht toe dat hij vanaf 2015 als verpleger aan de slag ging in een ziekenhuis in Colombia en daar dreigtelefoons ontving dat hij de stad moest verlaten of dat er anders geweld tegen hem en zijn familie zou gebruikt worden. Hij verklaart dat hij in januari 2022 na een nachtdienst werd tegengehouden door zwart geklede en bewapende mannen die zeiden dat ze van de Farc waren en hem niet meer wilden zien omdat hij niet de beste zorgen zou verleend hebben aan een commandant wiens gezondheid erg kwetsbaar was. Verzoeker stelt dat hij om die reden het land verliet. Volgens verzoeker zal het terugdrijven een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Hij erkent dat de terugdrijving wordt beoogd naar Cancun maar hij stelt daar niets te zoeken te hebben en verblijfsgerechtigd te zijn in Spanje als gevolg van zijn internationaal beschermingsverzoek. Hij stipt aan dat uit het administratief dossier blijkt dat hij reeds melding had gemaakt van zijn internationaal beschermingsverzoek in Spanje in zijn verhoor bij de grenspolitie en daarvan ook stavingsstukken voorlegde aan de grenspolitie. Hij stipt aan dat geen nader onderzoek blijkt naar een verwijdering naar zijn herkomstland, noch dat hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker citeert de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing maar citeert eveneens wat de Raad daarover oordeelde in het voormelde schorsingsarrest van 3 oktober 2022. Daarin oordeelde de Raad dat er geen abstractie kan gemaakt worden van de aanwezige elementen en objectieve indicaties in het dossier waaruit blijkt dat verzoeker bescherming zocht in Spanje en waarin wordt volhard in het verzoekschrift. De Raad stipte aan dat nergens uit de stukken blijkt dat verzoeker afstand zou gedaan hebben van dit verzoek om internationale bescherming of dat er een negatieve beslissing werd getroffen door de bevoegde Spaanse instanties. Verzoeker herhaalt dat hij nooit de intentie heeft gehad om afstand te doen van zijn verzoek om internationale bescherming, dat tot op heden ook niet heeft gedaan en opnieuw volhardt in het verzoekschrift. Hij vervolgt dat het niet is omdat hij een terugkeerticket had dat hij daar ook daadwerkelijk gebruik zou van gemaakt hebben. Verzoeker benadrukt dat hij in Colombia hulpverlener "was" (verleden tijd) en thans in Spanje de homologatie van zijn diploma heeft aangevraagd om aan de slag te kunnen gaan samen met zijn partner. Tot slot benadrukt verzoeker dat het beschermingsverzoek in Spanje werd ingediend en niet in België en dat het dan ook niet aan de Belgische staat toekomt maar wel aan de Spaanse autoriteiten om te beoordelen of dat beschermingsverzoek moet worden verworpen omdat hij een terugkeerticket op zak heeft. Hij concludeert tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de tenuitvoerlegging van de terugdrijving (bijlage 11) van 19 september 2022 bij hoogdringendheid werd geschorst door de Raad bij arrest nr. 278 230 van 3 oktober 2022. Er blijkt dat daags nadien, op 4 oktober 2022 opnieuw een beslissing tot terugdrijving werd genomen, zijnde de thans bestreden beslissing.

Uit het arrest nr. 278 230 van 3 oktober 2022 blijkt dat de Raad de tenuitvoerlegging van de vorige bijlage 11 heeft geschorst omdat "de Raad meent [...] dat verweerder in deze omstandigheden de terugdrijving van verzoeker niet kan overwegen zonder een volledig en zorgvuldig onderzoek naar artikel 3 van het EVRM."

In de nieuwe beslissing van 4 oktober 2022 motiveert verweerder gelijkaardig aan de motieven in de beslissing van 3 oktober 2022 maar voegt hij eraan toe dat verzoeker duidelijk stelt dat hij enkel naar het zuiden van Frankrijk wil en dat verzoeker meegeeft dat hij niet de intentie heeft om naar Spanje door te reizen. Verder vervolgt verweerder dat verzoeker aangeeft dat hij in het voorjaar in Spanje internationale

bescherming heeft aangevraagd maar dat ondertussen er geen bedreigingen meer zijn jegens hem en zijn familie in Colombia. Verweerder stipt aan dat verzoeker werkzaam is als hulpverpleger in Huila (Colombia) en een terugkeerticket heeft om uiteindelijk terug te vliegen naar Bogota. Daarom is er duidelijk geen sprake van een schending van artikel 3 of 8 van het EVRM.

Echter, zoals verzoeker aanstipt, heeft de Raad in het voormelde arrest reeds het volgende geoordeeld:

“In casu wordt niet betwist dat verzoeker in Spanje een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat hangende is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker hiervan melding maakte tijdens zijn gehoor bij de grenspolitie en tevens stavingsstukken voorlegde.

Niettemin verweerder hiervan op de hoogte was, wordt nergens in de bestreden beslissing gewag gemaakt van deze elementen en blijkt geen nader onderzoek naar een (indirecte) verwijdering naar verzoekers land van herkomst en of hij er een reëel risico loopt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verweerder voert in de nota met opmerkingen aan dat verzoekers betoog indruist tegen zijn verklaringen bij de grenspolitie alwaar hij stelde in Colombia te wonen en vanuit daar te komen en dat hoewel hij in Spanje bescherming verzocht er geen bedreigingen meer voorhanden zijn en hij niet de intentie heeft om naar Spanje terug te keren. Verweerder meent dan ook dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers voorgehouden vrees voor zijn leven bij terugkeer naar zijn herkomstland. De Raad moet evenwel aanstippen dat ondanks deze verklaringen bij de grenspolitie geen abstractie kan gemaakt worden van de aanwezige elementen en objectieve indicaties in het dossier waaruit blijkt dat verzoeker bescherming verzocht in Spanje en waarin wordt volhard in het verzoekschrift. Nergens uit de stukken blijkt dat verzoeker afstand zou hebben gedaan van dit verzoek om internationale bescherming noch dat er een negatieve beslissing werd getroffen door de bevoegde Spaanse asielinstanties. Zodoende kon op dit vlak evenwel een zorgvuldig en afdoende onderzoek van verweerder verwacht worden alvorens de bestreden beslissing te treffen. [...] Gelet op al deze elementen, kan niet worden uitgesloten dat de thans bestreden beslissing indirect een refoulement naar Colombia met zich zou meebrengen (eigen onderlijnen)”

Bijgevolg blijkt dus dat de Raad reeds in zijn overweging heeft meegenomen dat de verklaringen van verzoeker bij de grenspolitie indruisen tegen het betoog in het verzoekschrift, dat blijkt dat verzoeker afkomstig is uit Colombia en niet de intentie heeft om naar Spanje terug te keren maar dat de Raad in het voormelde arrest veel belang heeft gehecht aan de aanwezige elementen en objectieve indicaties in het dossier waaruit blijkt dat verzoeker bescherming verzocht in Spanje en daarin volhardt in het verzoekschrift, dat nergens blijkt uit de stukken dat verzoeker afstand heeft gedaan van dat verzoek om internationale bescherming of dat er een negatieve beslissing is genomen door de bevoegde Spaanse instanties. De Raad was van oordeel dat er geen zorgvuldig en afdoende onderzoek door verweerder was gebeurd aangaande dit hangend beschermingsverzoek.

De Raad wijst erop dat als gevolg van het schorsingsarrest de geschorste terugdrijving wel nog in het rechtsverkeer aanwezig is, maar dat dit niet belet dat een schorsingsarrest gezag van gewijsde heeft voor de periode tussen het schorsingsarrest en het arrest ten gronde, nu *“het gezag van gewijsde van een schorsingsarrest [in]houdt dat de uitspraak voorlopig – in afwachting van een eindarrest – als waarheid geldt en dat het door de administratieve rechter prima facie beslecht rechtspunt in het raam van een administratief kort geding niet opnieuw in vraag kan worden gesteld, behoudens in geval van een verzoek tot intrekking of wijziging bedoeld in art. 17, §2, derde lid, R.v.St.-wet (R.v.St., Meert, nr. 70589 van 9 januari 1998)”* (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Wolters kluwer, 2014, 1285 voetnoot 355). Deze laatste situatie, het verzoek tot intrekking of wijziging van het schorsingsarrest, zoals ook weerhouden in artikel 39/82, §2 laatste lid van de Vreemdelingenwet is thans niet aan de orde (Zie hierover A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, o.c., 1285 voetnoot 358).

Bijgevolg kan de Raad er thans geen andere mening op na houden.

Er blijkt nog steeds dat verzoeker om internationale bescherming in Spanje heeft verzocht, dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij daar afstand van heeft gedaan, noch dat de Spaanse bevoegde instanties het internationaal beschermingsverzoek hebben afgewezen. Verzoeker komt er in het huidig verzoekschrift opnieuw op terug dat hij geen afstand heeft gedaan van dit beschermingsverzoek en hij volhardt opnieuw in zijn aangevoerde vrees. Wat betreft het motief aangaande het terugkeerticket, kan de Raad prima facie volgen dat dit op zich vreemd is als men een

vrees aanhaalt voor vervolgingen in het herkomstland, maar moet de Raad vaststellen dat er in het voormelde arrest reeds rekening mee gehouden werd dat verzoeker na het indienen van zijn beschermingsverzoek in Spanje en voor aankomst in België, afkomstig was uit Colombia en niet de intentie leek te hebben naar Spanje terug te keren, waar hij zijn beschermingsverzoek heeft ingediend. Zoals verzoeker aanstipt, komt het aan de Spaanse autoriteiten toe om te oordelen of het internationaal beschermingsverzoek moet worden verworpen.

Wat betreft het motief dat verzoeker werkzaam is als hulpverpleger in H. (Colombia), stelt verzoeker dat hij er enkel hulpverpleger was en thans in Spanje zijn homologatie van zijn diploma heeft aangevraagd om daar aan de slag te kunnen gaan, samen met zijn partner. Aangaande dit laatste gegeven, liggen prima facie niet afdoende stukken voor aangezien de stukken in hoofdzaak betrekking hebben op de voorgehouden partner van verzoeker. Verzoeker legt enkel het bewijs voor dat hij het diploma heeft gehaald van “technico laboral auxiliar en enfermeria”. Of er werkelijk een procedure in Spanje lopende is ter homologatie van het diploma kan prima facie niet uit de stukken afgeleid worden, doch dit kan geen afbreuk doen aan het relatief recent ingediende beschermingsverzoek in Spanje, waarover onduidelijkheid bestaat wat de huidige stand van zaken in Spanje is en waaraan in het voormelde arrest door de Raad een doorslaggevend belang werd gehecht.

Uit het voormelde schorsingsarrest blijkt dat de Raad in zijn arrest van 3 oktober 2022 van oordeel was dat er geen zorgvuldig onderzoek was gebeurd door de verweerder aangaande het hangend beschermingsverzoek in Spanje, nu niet bleek dat verzoeker daar afstand van heeft gedaan, noch dat de Spaanse bevoegde instanties het internationaal beschermingsverzoek hebben afgewezen, hetgeen had geleid tot het standpunt van de verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM. Op 4 oktober 2022, daags nadien, blijkt dat verweerder opnieuw een terugnrijvingsbeslissing heeft genomen. Er blijkt niet dat na het arrest en voor het nemen van de nieuwe beslissing verweerder enig bijkomend zorgvuldig onderzoek heeft gedaan, zoals bijvoorbeeld naar de stand van zaken van het door verzoeker op 25 april 2022 ingediende internationaal beschermingsverzoek in Spanje, noch blijkt enig ander bijkomend onderzoek.

Een schending van het gezag van gewijsde van het schorsingsarrest, dat besloot tot een prima facie gebrek aan een volledig en zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM, ligt voor.

Verweerder wijst er in de nota met opmerkingen op dat vooraleer een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk is, verzoeker dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid een ernstig risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling en hiervan een begin van bewijs moet voorleggen. Verweerder stelt dat in casu geen begin van bewijs voorligt. Er moeten concrete op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten worden aangebracht en een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat niet. Verweerder vervolgt dat om na te gaan of er daadwerkelijk ernstige redenen zijn om aan te nemen dat er een dergelijk risico voorhanden is, de voorzienbare gevolgen van de verwijdering naar een derde land nagegaan dienen te worden en dit rekening houdend met de situatie in het land van bestemming en de omstandigheden eigen aan de vreemdeling. Concreet stelt verweerder dat verzoeker zijn herkomst niet aantoot en enkel heeft aangegeven problemen te hebben in zijn beweerde land van herkomst en geen ernstige elementen heeft aangevoerd die zouden kunnen laten geloven dat verzoeker een dergelijk risico zou lopen. Verweerder acht de bestreden terugnrijving dan ook perfect gemotiveerd. Hij acht de a posteriori verwijzing naar beweringen allerhande niet voldoende om een risico op onmenselijke of vernederende behandelingen aan te tonen. Verweerder vervolgt dat verzoeker zijn beweringen niet aantoot door concrete elementen en niet aangeeft op welke wijze die elementen toepasbaar zijn op zijn situatie. Volgens verweerder heeft verzoeker niet in concrete bewoordingen aangetoond welke gevaren er zijn van een terugzending naar het land van verwijdering. Verweerder wijst zoals in de bestreden beslissing op het feit dat verzoeker wel spontaan heeft verklaard dat hij een beschermingsverzoek heeft in Spanje maar dat de omstandigheden zijn gewijzigd en er geen bedreigingen meer zijn. Verzoeker heeft dit ook in de vragenlijst in het kader van het hoorrecht verklaard. Verzoeker heeft bovendien Spanje verlaten op 7 augustus 2022 en stelt nu niet van zin te zijn naar Spanje te reizen. Bovendien heeft verzoeker evenmin vanuit het gesloten centrum te Steenokkerzeel een verzoek om internationale bescherming ingediend. Pas in geval van een dergelijk verzoek meent verweerder dat met Spanje zou afgestemd dienen te worden wie er bevoegd is voor het onderzoek terzake. Volgens verweerder zijn er dan ook geen redenen om verder te zetten met een verzoek om internationale bescherming nu dit achterhaald is. Verweerder geeft verder de definitie van het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt dat verweerder niet is uitgegaan van een foutieve feitenvinding en ook niet onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad kan zich in de theoretische toelichting van verweerder aangaande artikel 3 van het EVRM vinden, doch volgt niet dat verzoeker zijn herkomst niet zou aantonen, noch dat hij louter a posteriori beweringen

allerhande zou gedaan hebben. Er blijkt nergens uit het administratief dossier dat verweerder de herkomst van verzoeker uit Colombia betwist en er werd aan de grenspolitie een Colombiaans paspoort voorgelegd. De grenspolitie heeft geen vervalsing van dit paspoort vastgesteld. Verder zijn er thans geen loutere a posteriori beweringen aan de orde maar heeft verzoeker bij de grenspolitie het bewijs voorgelegd van zijn internationaal beschermingsverzoek in Spanje van 25 april 2022 en de Raad wees er in het voormelde schorsingsarrest op dat verzoeker zijn verklaringen heeft toegevoegd zoals afgelegd bij de Spaanse asielinstanties, deze werden thans opnieuw gevoegd aan het verzoekschrift. Verder heeft verzoeker wel met concrete bewoordingen in het verzoekschrift uiteengezet welke gevaren hij vreest in geval van een teruggrijping.

Verder stelt de Raad vast dat verweerder opnieuw ingaat op de flagrant tegenstrijdige verklaringen van verzoeker enerzijds aan de grenspolitie en nadien in het gehoorverslag, en anderzijds in het betoog in het verzoekschrift aangaande zijn vrees in geval van terugkeer. De Raad kan alleen maar herhalen dat dienaangaande reeds in het voormelde schorsingsarrest werd gesteld dat ondanks die verklaringen geen abstractie kan gemaakt worden van de aanwezige elementen en objectieve indicaties in het dossier waaruit blijkt dat verzoeker bescherming zocht in Spanje en waarin wordt volhard in het verzoekschrift. De Raad heeft in dat arrest gesteld dat nergens uit de stukken blijkt dat verzoeker afstand zou gedaan hebben van dit verzoek om internationale bescherming noch dat er een negatieve beslissing werd getroffen door de bevoegde Spaanse instanties. Zodoende kon volgens de Raad op dit vlak evenwel een zorgvuldig en afdoende onderzoek van verweerder verwacht worden alvorens de bestreden beslissing te treffen en heeft de Raad op die grond geschorst. Waar verweerder opnieuw aanstipt dat verzoeker Spanje op 7 augustus 2022 heeft verlaten en niet van zin is terug naar Spanje door te reizen, blijkt dat de Raad dit ook reeds in zijn beoordeling heeft betrokken in het voormelde arrest. Verder blijkt inderdaad niet dat verzoeker vanuit het gesloten centrum te Steenokkerzeel een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Echter de Raad volgt verweerder in de nota niet dat alleen in dat geval het nuttig zou geweest zijn met Spanje af te stemmen over het internationaal beschermingsverzoek dat daar is ingediend (zie bijvoorbeeld ten overvloede het bepaalde in artikel 24 van de Verordening Nr. 604/2013 betreffende een verzoeker van internationale bescherming in de ene lidstaat, die zich zonder verblijfstitel ophoudt in de andere lidstaat en geen nieuw verzoek om internationale bescherming indient).

Waar verweerder concludeert dat de gemachtigde niet onzorgvuldig heeft gehandeld, moet de Raad herhalen dat de Raad in zijn arrest van 3 oktober 2022 prima facie een onzorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM had vastgesteld, nu niet bleek dat verzoeker had afstand gedaan van zijn beschermingsverzoek in Spanje en ook niet bleek dat de Spaanse instanties internationale bescherming hebben geweigerd aan verzoeker. Daags nadien nam verweerder wederom een teruggrijpingsbeslissing en de Raad kan nergens uit afleiden welk zorgvuldig onderzoek ondertussen door verweerder zou gebeurd zijn. Het weze aangestipt dat de Raad de tenuitvoerlegging niet heeft geschorst op een prima facie schending van de motiveringsplicht, maar wel op een prima facie schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Zoals aangehaald is de Raad gebonden door het gezag van gewijsde van het schorsingsarrest tot aan het arrest ten gronde. De Wnd. Voorzitter wijst hier ook op tijdens de zitting en verweerder gedraagt zich dienaangaande naar de wijsheid van de Raad.

Het verweer in de nota kan geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Het vierde middel is in de aangegeven mate ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Artikel 39/82 §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

Uit het voorgaande blijkt dat de het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wettelijk wordt vermoed indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is, zoals artikel 3 van het EVRM.

Verweerder gaat in de nota met opmerkingen niet in op de uiteenzetting van verzoeker aangaande zijn hangend internationaal beschermingsverzoek in Spanje, waarop hij heeft gewezen in zijn uiteenzetting in het verzoekschrift over deze voorwaarde.

Bijgevolg is aan de derde cumulatieve voorwaarde voldaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping van 4 oktober 2022 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

A. MAES